

Miquel Barceló i Luis Claramunt. Els anys joves

Comissariat per Èlia Félez-Mundina i Nerea Hernández-Bonet

18.04.2023 – 15.06.2023

Estrany-de la Mota Art Advisors té el plaer de presentar *Miquel Barceló i Luis Claramunt. Els anys joves*. Partint del llegat d'Antoni Estrany (Barcelona, 1943–2017), qui va ser marxant i amic de Miquel Barceló (Felanitx, 1957) i Luis Claramunt (Barcelona, 1951– Zarautz 2000).

Proposem una exposició que posa en relació les primeres produccions d'ambdós artistes per exemplificar, mitjançant els contrastos dels seus respectius treballs, les característiques que els fan únics i alhora confluents. Cal mencionar que tots dos autors no només els podem relacionar artísticament, sinó que també es pot establir un vincle personal.

El punt de partida del projecte sorgeix de l'interès de tots dos artistes pel viatge i l'aprenentatge que aquest els hi aporta. Tant Barceló com Claramunt serien l'exemple perfecte del que Baudelaire defineix com a *flaneur* contemporani, aquell que camina sense un destí concret sinó pel plaer de mirar. Tots dos troben en l'experiència contemplativa de quan viatgen la seva font d'inspiració i admiració. Per Barceló marxar és una necessitat d'aliment espiritual, en paraules del propi artista: "solo estudié una semana en Bellas Artes, todo lo he aprendido en mis viajes¹." De la mateixa manera, Claramunt és un autodidacte, els seus viatges dibuixen les temàtiques de les seves obres.

Amb els primers treballs, veiem a uns artistes que encara estan experimentant, tant en tècnica com en temàtiques. Però a mesura que s'endinsen en aquests nous mons, les obres adopten un estil molt més definit. En les peces africanes de Claramunt veiem un primitivisme equiparable als treballs de Barceló a Viena. En la seva obra es veu una clara influència de les pintures rupestres fruit de la visita a les coves d'Altamira. L'art prehistòric, entès com la primera expressió artística de tots els temps, redueix la forma a la seva essència, esquemes que adopten els dos. Així com l'ús de colors terra i figures fosques que remeten a la idea de les pintures de la cova.

De Barceló podem dir que es caracteritza també per la "animalització dels humans i la humanització de les bèsties"² reflectida en varies peces. La figura que dibuixa

l'artista trenca la barrera entre la manera de representar uns i altres i les fronteres que separen l'home de l'animal. Per altra banda, Claramunt juga amb les figures no amb la intenció de caricaturitzar-les, sinó amb la voluntat que siguin més expressives, gairebé irreconeixibles, però que segueixen mantenint l'esperit abstracte i el seu vincle amb la realitat.

En tots dos podem identificar una pinzellada molt gestual, sense un esquema previ que vol transmetre a l'espectador una idea, una sensació. El gest exterioritza l'interior de l'artista i mostra un tret de l'estil que defineix als dos. Tant en les obres de Viena com en les d'Àfrica, veiem aquesta capacitat de síntesi, que revela una pintura de forma i que transmet vivències.

Tots dos van escollir el viatge com a destí, on els nous indrets desconeguts els permeten redescobrir-se a ells mateixos durant uns anys joves carregats d'incerteses i esperances.

1 "Miquel Barceló en su papel gráfico" a: *Descubrir el arte* [en línia]. Espanya, 2015

2 VILA-SANJUAN, S., *Agenda: Barceló*, Barcelona: Àmbit Serveis Editorials, S.A, 1983. pàg. 7